

AKROPOLITANEC

— ZA BOLJŠEGA ČLOVEKA IN BOLJŠI SVET —

VERJETI POMENI
USTVARJATI

PRVI ČLOVEK V
AMERIKI

FILOZOFSKI POGLED
NA BOGA – 3. DEL

MIRTA –
SIMBOL ODLIČNOSTI

www.akropola.org

FILOZOFIJA

KULTURA

PROSTOVOLJSTVO

TEČAJ PRAKTIČNE FILOZOFIJE

NOVA AKROPOLA

15. 1. ob 18h
Ljubljana

18. 1. ob 18h
Maribor

AKROPOLITANEC

B E S E D A
U R E D N I K A

NOVA AKROPOLA | kulturno društvo

www.akropola.org

JANUAR 2018 | ŠT. 31

NASLOV

NOVA AKROPOLA | Ljubljana

Wolfova 8, 1000 Ljubljana

01/25 11 487

NOVA AKROPOLA | Maribor

Tyrševa 7, 2000 Maribor

02/620 32 40

040 709 955

ODPIRALNI ČAS:

PON–ČET 18h–22h

IZDAJATELJ

NOVA AKROPOLA SLOVENIJA

akropolitanec@akropola.org

UREDNIŠTVO

Glavni urednik: Stjepan Palajsa

Urednik: Andrej Praček

Prevajalka in lektorica: Klavdija Blažun

Grafična oblikovalka: Nija Androjna

V TEJ ŠTEVILKI:

- **PSIHOLOGIJA:**
VERJETI POMENI USTVARJATI 5
- **ARHEOLOGIJA:**
PRVI ČLOVEK V AMERIKI:
NELAGODNA STAROST? 8
- **MALA ŠOLA FILOZOFIJE:**
FILOZOFSKI POGLED NA BOGA
– 3. DEL 12
- **SIMBOLIZEM RASTLIN:**
MIRTA – SIMBOL
ODLIČNOSTI 15
- **HUMOR:**
V RAZMISLEK ... 19

V tem mesecu smo na Novi Akropoli nekaj naših dejavnosti usmerili na moč misli in pozitivnega mišljenja. To področje je v zadnjih desetletjih postalo zelo priljubljeno in tako zajelo širše občinstvo. To dejstvo kaže, da se že vse bolj zavedamo, da niso le zunanje okoliščine tiste, ki določajo naše – bodisi notranje ali celo zunanje – stanje. Vse bolj jasno nam postaja, da so naša zadovoljstva in naš uspehi odvisni predvsem od naše miselne naravnosti. Počasi odkrivamo pomembnost in vpliv, ki ga imajo lahko naše misli na naše počutje, zdravje in celo na uspehe v življenju.

Ključne do uspeha zato iščemo v sistematičnem dvigu našega razpoloženja in v poskusu, da bi postali optimisti. Vendar si pri tem priznajmo, da je uspeh, ki ga imamo po navadi v mislih, precej sebičen in usmerjen na naše ugodje in udobje ter ne gre nujno za uspeh v smislu izpolnjenosti naše naloge kot človeškega bitja oziroma uresničitve svoje usode.

Čeprav bi marsikdo ob tej omembi usode le zavil z očmi, se temu ne moremo izogniti, ker se ravno tu skriva ključ do zdravega razvoja in konstruktivne uporabe našega mentala. Ravno to manjka večini priročnikov za samopomoč in uspeh, ki so tako priljubljeni, vendar niso prinesli zelenih rezultatov. Če si ne želimo utvar in nadaljnjih neuspehov, ki jim sledijo, poiščimo raje ključne tam, kjer resnično so, ne pa tam, kjer bi si mi želeli, da bi bili. Neuspeh je že dovolj za nami, kar mislim, da bi nas že moralo spodbuditi, da poiščemo stabilne rešitve drugod.

Najprej si pogledajmo, kaj so nam prinesli prvi poskusi pozitivnega mišljenja. Pri površnem razumevanju tega pristopa k težavam se je očitno pojavila zamisel, da bi našo sivo sliko sveta kar prerisali z novo – z idealnimi okoliščinami, iz lastnih misli izbrisali vse težave in počakali na to, da se stvari rešijo same po sebi. Delo smo prepustili vesolju, Bogu, naravi ... ni niti pomembno, komu smo v naši nečimrnosti naprtili ta trud, pomembno je le, da smo s tem sebi prihranili glavni napor. To se sliši dovolj enostavno ... Kar je enostavno, je tudi za marsikoga sprejemljivo in zato priljubljeno. Tak pristop se je dejansko tudi razširil.

"Metoda pozitivnega mišljenja" je pri nekaterih spodbudila vero, samozaupanje in pogum, s čimer jim je uspelo premagati svoje notranje ovire, in če so še zavihali rokave, so tudi dosegli posamezne relativne uspehe. Kljub temu se je pokazalo, da v večini primerov zgolj pozitivno mišljenje ni prineslo zelenih rezultatov, v nobenem primeru pa ne trajnih.

Naivno je namreč verjeti, da bodo težave izginile že s tem, ko jih zanikamo. Naše sive slike sveta pa ne moremo le prekriti z novo, tudi če je slednja prijetnejša. Vsako prekrivanje namreč pomeni dodaten psihičen ovoj ali filter, ki ga postavimo med sebe in svet, ki ga opazujemo. Vsak nov ovoj pa je kot maska, ki nas še dodatno duši in zmanjšuje našo povezanost s svetom. Že naša prvotna, siva slika je namreč rezultat psihičnega ovoja, ki smo ga s svojimi strahovi in obupom nanegli na razumevanje dejanskega stanja, ki pa samo po sebi ni ne dobro, ne slabo.

Razumeti moramo, da ne potrebujemo lepe slike – potrebujemo jasno sliko. Vendar če smo sposobni jasno videti stvari, te takrat za nas niso ne težke, ne žalostne, ne grde ...

Videti jasno je privilegij tistega, ki je dosegel določeno modrost in ki razume, kako delujeta človek in svet; je privilegij tistega, čigar življenja ne določajo relativna zadovoljstva ali nezadovoljstva, saj je nad njimi, je nad spremenljivimi valovi čustev in želja, ter zna ne glede na spremenljive okoliščine in razburkanost psihičnega morja suvereno pluti v smeri lastne usode.

Tudi če naš pogled še ni popolnoma jasen, se lahko trudimo, da bi se temu čim bolj približali. Pri tem si pomagamo s pozitivnim mišljenjem. Kar pa predvsem pomeni ne dramtizirati – sprejeti stvari takšne, kakršne so, sprejeti težave kot izzive in padce kot lekcije. Pri tem celo fizičnih in psihičnih ugodij ne smemo razumeti kot cilj, temveč prav tako kot nekaj prehodnega.

Da bi to zmogli, se moramo podati na pot iskanja trajnega, smisla in razumevanja življenja. Vidimo, da umetnost pozitivnega mišljenja v sebi skriva temelj filozofije.

Da bi torej pridobili jasen uvid, ne smemo na prvi iluzoren filter dodati še enega prav tako iluzornega, čeprav postavljenega v drugo smer: to je podobno, kot če bi preslani jedi dodali sladkor, da bi jo popravili. Ne gre za dodajanje, temveč za odstranjevanje odvečnega.

Dejansko gre za umetnost ne-negativnega mišljenja, in to je pozitivno.

Zato je ključno truditi se sneti prve z željami in pričakovanji obarvane filtre, da bi stvari videli jasno. To pa pomeni soočiti se z našimi pomanjkljivostmi, kot so egoizem, strah, neznanje in ozkoglednost – kajti prav te nam zakrivajo oči z meglenimi koprenami, ki nam preprečujejo, da bi stvari videli takšne, kot so.

Tedaj, ko bo pogled nepogojen in jasen, bomo začeli pravilno razumevati sebe in svet. Tedaj se nam bosta razkrili naša vloga in naloga – skratka to, kako živeti.

Tedaj bo čas za naš vzpon, trenutek, da se kakor feniks dvignemo iz lastnega pepela. Naj odpade, kar je odvečno, naj iluzije zgorijo, da lahko zraste to, kar je resnično, to, kar je trajno.

Andrej Praček
Urednik

VERJETI POMENI USTVARJATI

JOSE MANUEL
ROMERO FERNÁNDEZ

Danes obstajajo številni idejni tokovi, ki zagovarjajo pomembnost načina razmišljanja pri reševanju naših okoliščin ali pojasnjujejo, kako smo v takšnih okoliščinah pristali. O povezavi med mislimi in resničnostjo govorijo tudi nekatera starodavna, tako vzhodna kot tudi zahodna učenja.

"Vse kar si zamislimo, lahko postane resničnost."

Pablo Picasso

"Nič ni ne dobro ne slabo samo po sebi; naše misli so tiste, ki nekaj ovrednotijo kot dobro ali slabo."

William Shakespeare

Verjeti pomeni ustvarjati. Ta stavek, ki je danes zelo v modi, ima nedvomno globlji pomen, kot se lahko zdi na prvi pogled.

Nekateri to pojmovanje pripisujejo majevskemu ljudstvu, kot na primer Santiago Pando v svojem filmu *Creer es crear* (Verjeti pomeni ustvarjati). Drugi ga pripisujejo Marku Avreliju, cesarju in filozofu, ki je dejal: **"Naše življenje je takšno, kakršnega ustvarijo naše misli,"** kar je samo na drugačen način povedano to, kar je dejal že Sidarta Gotama, Buda, ki mu pripisujejo stavek:

"Vse, kar smo, je posledica naših misli. Če nekdo govori ali deluje iz koristi, bo posledica bolečina. Če to počne s čistimi mislimi, ga bo zasledovala sreča kakor senca, ki ga nikoli ne zapusti."

VSE, KAR OBSTAJA, JE OBSTAJALO ŽE PREJ NA RAVNI MISLI.

Če se ozremo po sedmih univerzalnih zakonih, pripisanih Hermesu, "Trikrat velikemu", in po vedski filozofiji, vidimo, da je prvi med zakoni prav zakon mentalnosti, kar pomeni, da je vse mentalno, da je vse, kar obstaja, obstajalo že prej na ravni misli.

Če se dvignemo na kozmično raven, je vse kreacija mentala Enega ali Kreatorja. Če se spustimo na raven posameznika, je vse, kar smo, posledica naših misli.

Zato kadar pogovorno pravimo: "Verjeti pomeni ustvarjati," to dejansko pomeni, da moramo biti pozorni na svoje misli, saj svojo resničnost ustvarjamo sami.

Znameniti stavek, ki ga nekateri pripisujejo Budi in drugi Mahatmi Gandhiju, se glasi:

**"Bodi pozoren na svoje misli, saj te postanejo besede.
Bodi pozoren na svoje besede, ker te postanejo dejanja.
Bodi pozoren na svoja dejanja, ker ta postanejo navade.
Bodi pozoren na svoje navade, ker te postanejo značaj.
Bodi pozoren na svoj značaj, ker ta postane tvoja usoda."**

Živimo znotraj sistema verovanj; verjamemo v kup stvari: nekatera prepričanja nam je vsilila družba, druga smo nasledili od družine; številna med njimi pa so posledica tega, kar smo, naše osebnosti.

Naše vsakodnevne misli se spreminjajo glede na to, ali smo dobri, slabi, pogumni, prestrašeni itd., toda naša identiteta je neposredno odvisna od naših misli, od tega, za kar naš um pravi, da je temelj naših preteklih izkušenj, in tako, s temi mentalnimi predstavami, ustvarjamo svojo sliko zgodovine. Ta subjektivna zgodovina verjetno ni resnična, temveč temelji na verovanjih našega lastnega razuma, na njegovem dožemanju preteklosti.

Omejimo to, kar smo, na kratko zgodovino našega "malega jaza", ki ga lahko imenujemo "ego", in ki to, kar smo, meri s prav tako majhnim merilom. Če verjamemo, da ne bomo mogli premagati ovir, ustvarimo

to resničnost. Če verjamemo, da smo nesposobni, ustvarimo to resničnost. Če verjamemo, da smo klavstrofobični, ustvarimo to resničnost. Tako je s številnimi občutki, ki niso niti negativni niti pozitivni, temveč smo mi tisti, ki jim pripišemo eno ali drugo lastnost. Ni dvoma, da se ta verovanja, ki so v našem razumu, izrazijo kot "vibracija v naših celicah" in tako ustvarjamo svoje življenje.

Kvantna fizika je že odkrila, da opazovalec vpliva na poskus, kot je dejal Pascual Jordan, matematik in teoretični fizik. Znanstveniki so s poskusi na področju osnovnih delcev potrdili, da ima razum sposobnost ustvarjanja. Po navedbah Amit Goswanija, profesorja fizike na univerzi v

Oregonu, se obnašanje mikrodelcev spreminja glede na to, kar počne opazovalec. "Kadar opazovalec opazuje, se mikrodelec obnaša kot val, kadar pa ne opazuje, se obnaša kot delec." To pomeni, da se ista stvar obnaša kot materija in kot energija.

Kadar nas na naši poti vodi naš mali jaz in gledamo proti prihodnosti v upanju, da bomo našli nekaj drugačnega, izgubimo edino mesto, kjer je življenje, to je sedanjí trenutek, zdaj.

ČE VERJAMEMO, DA NE BOMO MOGLI PREMAGATI OVIR, USTVARIMO TO RESNIČNOST. ČE VERJAMEMO, DA SMO NESPOSOBNI, USTVARIMO TO RESNIČNOST.

Če samo upamo, ali verjamemo, da se bodo stvari uredile same po sebi, pri tem pa ničesar ne naredimo, in se predvsem nočemo spremeniti, ostanemo v našem starem mentalnem svetu in zato tudi sprememb ne bo. Tako prihodnost ne bo dosti drugačna od sedanjosti. Če razmišljamo: "sem takšen, kakršen pač sem in tega ne morem popraviti," se zatekamo v svojo cono udobja, v svojo lastno platonsko votlino in ustvarjamo resničnost, ki je skladna s tem jazom, ki smo ga ustvarili.

Živeti je treba v sedanjosti, z vedrino, se prepustiti toku življenja in iskati smisel našega obstoja, pravi Mihaly Csikszentmihalyi (profesor nevroznanosti na univerzi v Stanfordu) v enem od intervjujev.

Mihaly Csikszentmihalyi je direktor centra za kakovostno življenje na univerzi Claremont Graduate University v Kaliforniji. Tam se posveča raziskovanju teoretičnih temeljev in različnih možnosti praktične uporabe pozitivnih vidikov misli, kot so optimizem, kreativnost, notranja motivacija in odgovornost. Njegove teorije so naredile revolucijo v psihologiji in sprejeli so jih celo nekateri svetovni voditelji. Njegove knjige, kot je *"Flow: The Psychology Of Optimal Experience"*, ki so postale veliki prodajni uspehi in vplivni priročniki novih šol pozitivistične psihologije, so še kako aktualne.

Če vso pozornost in vse svoje namere, torej vso zavest, usmerimo v to, kar počnemo v vsakem posameznem trenutku, nam bo to gotovo prineslo srečo, toda nič ne pride samo od sebe. Želim povedati, da moramo za vsak cilj, ki ga želimo doseči, nekaj narediti, moramo razvijati voljo, to pa pomeni, da moramo odpraviti nekatere navade ter osvojiti nove, konstruktivnejše navade.

Mentalni vzorec nesreče se razbije v "tukaj in zdaj", saj tako ne iščemo druge stvari, kot je ta, ki se dogaja, ne glede na to, kaj se dogaja.

Življenje živi, in živi le v sedanjem trenutku, v tukaj in zdaj, kot so dejali stoični filozofi, in to le v meri, ki je odvisna od nas samih.

Toda kako lahko to naredimo? Tako, da spremenimo misli. Stikalo, ki aktivira spremembo, je volja, ker bo v "konkretno" dimenzijo spustila novo informacijo.

"Sprememba pomeni širše razmišljanje, preseganje že znanega okoli nas. Pomeni povezati se z določenimi sanjami, z določeno idejo, ki že obstaja v kvantnem polju možnosti. Sprememba pomeni verjeti v to prihodnost, ki je še ne moremo zaznati s čutili." (odgovor, ki ga je dal raziskovalec *Joe Dispenza* v enem od svojih intervjujev)

MENTALNI VZOREC NESREČE SE RAZBIJE V "TUKAJ IN ZDAJ".

MORAMO ODPRAVITI NEKATERE NAVADE TER OSVOJITI NOVE, KONSTRUKTIVNEJŠE NAVADE.

Vse to nas nazadnje privede do zaključka, da smo kreatorji svoje lastne usode in zato bomo z več ali manj napora postali in delali to, kar je obstajalo prej na ravni naših misli: seveda moramo to početi z etiko in moralo, brez škodovanja drugim. 🙏

PRVI ČLOVEK V AMERIKI: NELAGODNA STAROST?

JOSE CARLOS FERNÁNDEZ

PRED NEKAJ MESECI JE ČLANEK, OBJAVLJEN V REVJI *NATURE*, RAZVNEL ZNANSTVENO SKUPNOST, SAJ JE BILO V NJEM NAVEDENO, DA JE PRVI ČLOVEK V AMERIKI DESETKRAT STAREJŠI, KOT JE VELJALO DO TEDAJ. POLJUDNE PUBLIKACIJE NISO PRETRESLE NEPOZORNIH BRALCEV, SAJ JE BILA LE ŠTEVILKI 13.000 DODANA ENA NIČLA. ČE NISMO POZORNI NA ŠTEVILKO, RAZLIKE NITI NE OPAZIMO.

Na enem od najdišč v Kaliforniji so kot dokaz odkrili kosti mastodona, ki so bile zlomljene s kamnitim orodjem. Zlomi niso bili naravni, storjeni so bili namerno. Na najdišču so prav tako našli težje kamne, ki bi bili lahko uporabljeni kot kladiva ali nakovala. Najdba izvira iz začetkov 90. let, toda šele zdaj je bila določena starost 130.000 let, in sicer po sistemu datacije z uranom in torijem, saj v kosteh ni kolagena in zato ni bilo mogoče uporabiti radiokarbonske metode.

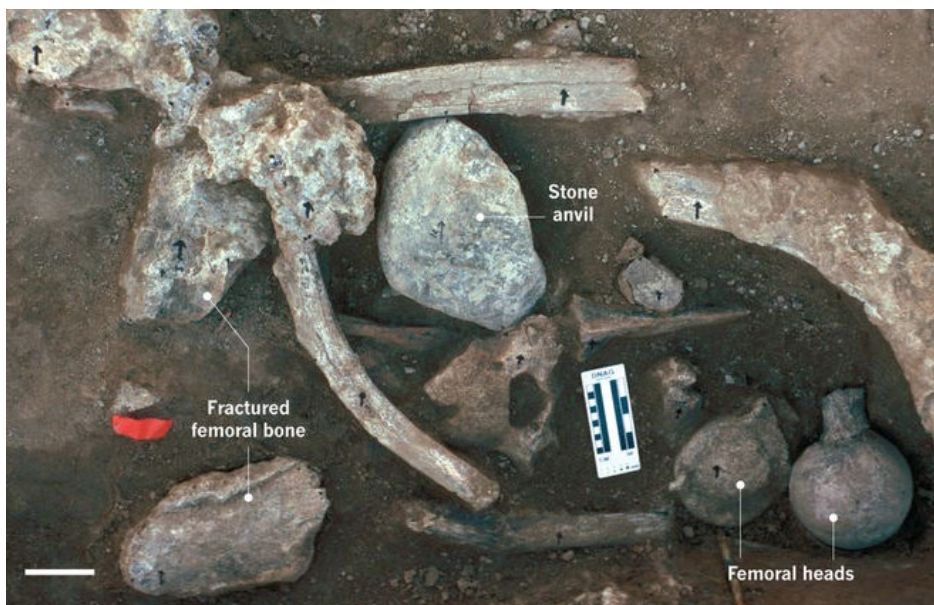
Ta najdba in njena objava nista bili edini; to je bila dejansko le kaplja čez rob, ki je spremenila toge, zastarele, fanatične in nesmiselne paradigme zgodovine človekove navzočnosti v Ameriki.

Koliko je bilo mučenicov, ne zato, ker bi iskali resnico, kar je naravna, evolutivna težnja človeškega bitja, temveč ker so si želeli utreti pot sredi dogmatičnosti, neumnosti in tiranij nemogočih teorij, ki kot nenasitni molohi žrejo svoje nedolžne žrtve!

Leta 1929 so v kraju Clovis v Novi Mehiki odkrili številne, zelo značilne konice sulic in dvoreznic sekir, ki jim je bila na podlagi drugih ostankov, najdenih poleg njih, pripisana starost približno 30.000 let. Pozneje so našli

podobne ostanke na različnih delih Združenih držav, v Mehiki in tudi v Venezueli. Za vse te najdbe je bila značilna izjemna dovršenost.

A sprejeto je, da se je na koncu zadnje ledene dobe, pred 15.000 leti, morje dovolj umaknilo, da je v sedanjem Beringovem prelivu nastal zelo širok prehod. Po tem prehodu naj bi iz Azije prišli prvi ljudje, ki so poselili obe Ameriki. Hipoteza je postala teorija in po eni ali dveh generacijah raziskovalcev nedotakljiva dogma. Naj si jo le kdo upa izpodbijati!

DOKAZI IZ NAJDIŠČA V KALIFORNIJI:
NA SREDINI JE KAMEN, TEŽEK 8 KG, KI BI LAHKO BIL UPORABLJEN ZA ZLOM MASTODONOVE KOSTI. LEVO STA DELA ZLOMLJENE STEGENSKE KOSTI, DESNO PA DVE STEGENSKI GLAVI. TI DELI OKOSTJA IMAJO SLEDI, KI KAŽEJO NA POSREDOVANJE Z ORODJEM.

Povsem jasno je, da zadostuje že eno samo nedvoumno dejstvo, da podre najtrdnejšo teorijo – a žal le teoretično. To lahko velja le, če je raziskovalec brez predsodkov in če iskreno išče resnico. Če ni tako, lahko prezre še tako neovrgljiva dejstva – kot bi preprosto umaknil s poti kamne, ki ga motijo. To je povrh zelo enostavno: zadostuje le, da ne gledamo tega, česar si ne želimo videti, ali da kot noj zakopljemo glavo v pesek.

POVSEM JASNO JE, DA ZADOSTUJE ŽE ENO SAMO NEDVOUMNO DEJSTVO, DA PODRE NAJTRDNEJŠO TEORIJO – A ŽAL LE TEORETIČNO. TO LAHKO VELJA LE, ČE JE RAZISKOVALEC BREZ PREDSDOKOV IN ČE ISKRENO IŠČE RESNICO.

Preveč moteče ni niti to, da so bili najdeni številni neizpodbitni rimski, vikinški, sumerski, feničanski, keltski in celo egipčanski zapisi, kot opisuje Barry Fell (in številni drugi) v svojih knjigah *American BC* (1976), *Saga America* (1980) in *Bronze Age America* (1982) ter kot je potrjeno v številnih dokumentih ESOP (Epigraphic Society Occasional Papers). Zadostuje, da se enostavno diskreditirajo in da se navede, kot je na primer naivno navedeno na Wikipediji – da vanje pač ne verjamemo: *"Vprašalnik iz leta 1983, na katerega je odgovarjalo 340 arheologov, je pokazal, da je 95,7 % trditve Barry Fella zavračalo (obravnavali so jih kot psevdoarheološke) 2,9 % se do njih ni opredelilo in le 1,4 % se je z njimi strinjalo (in jih obravnavalo kot dejstva)."*

Nesmiseln argument je, da je resnica odvisna od tega, kar odobrava večina. Platon je dejal, da če tisoč slepcev zanika svetlobo in barve, to še ne pomeni, da te ne obstajajo. Nenazadnje je le 3 % strokovnjakov tistih, ki na splošno omogočajo napredovanje voza znanosti in s tem zgodovine. Zanimivo bi bilo ponoviti ta eksperiment čez trideset let, in videti, ali bi dobili iste rezultate. Včasih namreč nekateri zapriseženi arheologi, ki so močno navezani na preteklost, težko svoj pogled uprejo v prihodnost in se oprijemljejo preteklosti, tako kot geološke plasti, ki jih preučujejo.

UTIŠANE NAJD BE

V 30. letih prejšnjega stoletja je mlad arheološki navdušenec Juan Armenta Camacho na območju naravne depresije Valsequillo, arheološkem najdišču Hueyatlatco, v bližini Mehike, našel ostanke že izumrlih živali; tem je sledilo kamnito orožje; leta 1959 pa je našel mamutovo kost, na kateri so bile vrezane podobe že zelo dolgo izumrlih živali, kot je gomfoterij, vrsta slona s štirimi okli. Dokazano je bilo, da so bile vrezane malo po smrti navedenih živali.

Univerza Harvard je tja poslala skupino raziskovalcev z mlado antropologinjo Cynthia Irwin-Williams na čelu. Ta skupina je našla kamnito orodje, ki je bilo zakopano poleg kosti mamuta in mastodona. Skupini so se pridružili geologi in ena od strokovnjakinj za preučevanje plasti iz vulkanskega pepela. Starost ostankov so ocenili na 150.000 do 280.000 let. Ogorčene mehiške arheološke avtoritete so se odločile, da bodo ukrepale – poslale so oborožene policiste, ki so ustrahovali arheologe iz omenjene raziskovalne skupine in jih poskušali prisiliti k priznanju, da so goljufali in da so najdbe sami zakopali. Za to so morali podpisati celo poseben dokument. Kljub grožnjam pa so to naredili le trije od šestdesetih. Odvzeto jim je bilo dovoljenje za izkopavanje, najdbe pa zasežene.

JUAN ARMENTA CAMACHO IN CYNTHIA IRWIN-WILLIAMS V HUEYATLATCO, BLIZU VALSEQUILLA.

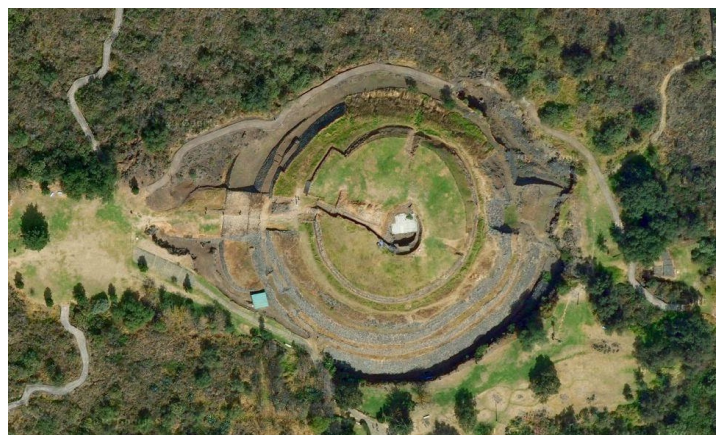
Nekaj let pozneje se jim je bilo dovoljeno vrniti ter izkopavati in meriti geološko plast, v kateri so našli prej omenjeno orodje, pri čemer so uporabili štiri metode: datacijo z uranom in torijem, datacijo na podlagi sledi zlivanja v cirkonijevih mineralih, datacijo s hidratacijo vulkanskega pepela in datacijo z naravnim razpadom mineralov, s katero so prišli do starosti več kot 250.000 let. Kljub resnosti in vrhunski strokovnosti omenjene skupine znanstvenikov ter možnosti, da kdor koli lahko ponovi meritve in pridobi nove dokaze, nobena znanstvena revija ni želela objaviti njenih rezultatov – razen kratkega povzetka presenetljivih dejstev, ki so jih ugotovili.

Virginio Steen-McIntyre, strokovnjakinjo za tefronologijo, ki je datirala plasti vulkanskega pepela, je "zažgala" inkvizicija dogmatične znanosti. Bila je zasmehovana, njen poklicni ugled je bil uničen in za vsakodnevni kruh je morala delati kot vrtnarka.

VIRGINIA STEEN-MCINTYRE PRI SVOJEM DELU V HUEYATLACU.

Nazadnje je lahko veliko let pozneje zaradi prijateljstva z urednikom objavila prispevek v reviji Quaternary Research. Toda tedaj to ni bilo več pomembno. Uradna starost človeške naselitve na območju Hueyatlaco v Mehiki je ostala 20.000 let. Počakati je bilo treba na izjemno delo Michaela Crema, Prepovedana arheologija, ki je pretreslo temelje vsega, v kar so bili prepričani geologi, antropologi in zgodovinarji (delo, ki ga je prebiral milijone strokovnjakov) ter v katerem je bil razkrit primer z Valsequilla.

KROŽNA PIRAMIDA V CUICILCU, MEHIKA.

Ob vsem tem se lahko spomnimo na krožno piramido v Cuicuilcu, prekrito z lavo, najdeno v Mehiki. Arheologi so jo časovno umestili v 1. stol. pr. n. št. Geologi so dokazali, da je lava, ki je prekrila piramido, stara vsaj 6500 let, česar pa tedanji znanstveniki nikakor niso mogli sprejeti. Poleg tega so iz istega obdobja našli kipece s "čeladami" in kipec bradatega moža, ki so zelo podobni tistim iz evropske mlajše kamene dobe.

VISOKA STAROST ČLOVEKA, NAJDENEGA V AMERIKI

Najdbe z Valsequilla so le eden od dokazov za to, da je bil človek navzoč v Ameriki veliko dlje, kot velja uradno. Na arheološkem območju Pedra Furada, na severovzhodu Brazilije, so našli človeške naselbine, stare več kot 58.000 let. To starost so določili z uporabo radiokarbonske metode, z uporabo termoluminiscentne metode pa so namerili celo starost 100.000 let.

Na območju Calica v Kaliforniji je arheolog Louis Leakey našel kamnito orodje, katerega starost je bila določena na več kot 200.000 let. Njegovi nasprotniki so si seveda želeli, da se izkopavanja prekinejo, ker ni bilo "dovoljeno" izkopavati niti najti nečesa, kar je nemogoče. Inkvizicijo so tudi bolele oči ob pogledu skozi Galilejev teleskop, lunini kraterji, ki jih je bilo mogoče opazovati s to "demonško napravo", naj bi bili v resnici madeži na njenih lečah.

INKVIZICIJO SO TUDI BOLELE OČI OB POGLEDU SKOZI GALILILEJEV TELESKOP.

MARY IN LOUISE LEAKEY

In tako je bilo tudi s številnimi drugimi najdbami, da ne omenjamo kosti gigantov in skrivnostnega gigantopiteka, saj je bilo njihovo javno razkrivanje prepovedano – čeprav so si nekatere univerze želele najdbe objaviti – če pa že niso mogli prepovedati objave teh najdb, so poskrbeli, da se nanje gleda z velikim prezirom.

Ali moramo torej s tem novim odkritjem, omenjenim na začetku članka, glasno oznaniti novo odkrito resnico? Ne, saj smo jo že poteptali z vso manipulacijo, skrivanjem, zavračanjem raziskav, tiho podporo zanikanju nelagodnih najdb in inkvizicijskimi procesi znanosti v zvezi s tem, ki trajajo že petdeset let.

**ALI MORAMO TOREJ S TEM NOVIM
ODKRITJEM GLASNO OZNANITI NOVO
ODKRITO RESNICO?
NE, SAJ SMO JO ŽE POTEPTALI Z
MANIPULACIJO, SKRIVANJEM,
ZAVRAČANJEM RAZISKAV, TIHO PODPORO
ZANIKANJU "NELAGODNIH NAJDB" ...**

Poleg tega je to, kar danes pravijo raziskovalci, in sicer da tega niso naredili ljudje, temveč neandertalci ali denisovanci, brez osnove, saj niso našli njihovih kosti. Preprosto ne želijo sprejeti tako zgodnje navzočnosti človeka v Ameriki, saj je to v nasprotju s tem, kar so nas kot otroke učili v šoli o Ameriki kot "novi celini". Prikazali so nam pot širjenja "človeka" iz njegove domnevne zibelke Afrike kot avstralopiteka, ki naj bi se pozneje naselil v Španiji, natančneje Atapuerci, ali kot *Sinántropusa* na Kitajskem. Ta prikaz smeri, v katerih je potoval človek, spominja na zemljevid londonske podzemne železnice ter je smešen zaradi nadutosti in lahkomiselnosti tistih, ki vedo nekaj malega in iz tega ustvarijo skoraj vse.

Tako se vsake tri mesece pojavi nova "postaja", na kateri se prej "podzemni vlak" ni ustavljal, in treba je vse spremeniti. Niso se naučili lekcije osnovne geometrije, da "dve točki ne določata nujno ravne črte", oziroma, da je ravna črta le ena od možnih oblik povezave dveh točk, toda če je črta, ki povezuje dve točki, kapricozno zvita ali ukrivljena, ima neskončno možnih oblik.

NAJDIŠČE V KALIFORNIJI: STRANSKI POGLED NA BRAZDO, KI JO JE NA MASTODONNOVI STEGNENICI PUSTIL UDAREC Z ORODJEJEM

FILOZOFSKI POGLED NA B O G A ~ 3. del

STJEPAN PALAJSA
PRESEDNIK NOVE AKROPOLE V SLOVENIJI

V prejšnji številki smo govorili o tem, da takrat, ko se inteligentni vplivi duha oz. "božanskega Uma" prenesejo in vtisnejo v kozmično materijo, dobimo to, kar lahko poimenujemo "zakoni narave".

DARMA – UNIVERZALNI ZAKON

Univerzum je neizmerno živo Bitje s svojim metafizičnim namenom in smislom, v katerem ima vse, kar obstaja, tudi svoj namen, usodo, cilj in tudi pot proti temu cilju. To pomeni, da je vsaka posamezna usoda del neke višje usode, ki ima svoj cilj. Zato v naravi ni čiste improvizacije niti naključja.

Obstaja en splošni in univerzalni Zakon, ki ga hindujci imenujejo Darma. Ta zakon vlada celotnemu toku življenja. Iz njega izhajajo vsi preostali zakoni, ki jih bomo imenovali "zakoni narave".

To niso zakoni, na katerih temelji naš fizični svet, kot so Newtonovi ali Einsteinovi zakoni, temveč metafizični zakoni obstoja, ki s svojo pravičnostjo in smiselnostjo vsakemu bitju dajejo možnost, da izpolni svojo usodo.

ZAKON ENOTNOSTI

To je zakon, ki vse, kar se razvija in evoluirá, združuje in povezuje, usmerja proti enotnosti. Vse kar gre v obstoj, izhaja iz Enega, iz tistega velikega Vzroka, ki mu pravimo Bog. Ta zakon ohranja povezanost vsega in vse usmerja proti skupni usodi. Vse je del velikega univerzalnega Življenja. Zato vse, kar teži k Enemu, vedno harmonizira in povezuje, tisto, kar pa nas ločuje, pa drobi in postavlja meje ter nas oddaljuje od Enega. Duh združuje, materija ločuje, pravi staro hermetično pravilo.

Učenja in religije, ki ljudi ne združujejo in jih ne povezujejo, nimajo nobene duhovne vrednosti. V takih sistemih je malo duha in veliko materije.

Vsa bitja, vse življenje, vse to je ena univerzalna enost, ki v resnici ni nikoli prenehala biti. Razlike v njej so le velika iluzija.

OBSTAJA EN SPLOŠNI IN UNIVERZALNI ZAKON – DARMA. IZ NJEGA IZHAJAJO VSI PREOSTALI ZAKONI – "ZAKONI NARAVE".

ZAKON ILUMINACIJE

Tisto, kar resnično smo, tisto bitje, ki nikoli ne preneha biti, si težko predstavljamo. Ker ni materialne narave, je edini približek tega bitja, ki ga lahko dojame naš razum, ta, da si ga predstavljamo kot svetlobo. Duh je čista svetloba, ki se mora prek evolucije odraziti v vsem. Duh je v vsakem kotičku obstoja, zanj ni ovir.

Vsako bitje, vsak organizem, celo tisti najbolj grob in umazan, ima neko notranje bistvo, notranjo svetlobo. Vsako plemenito dejanje povezuje, vsako spoznanje prinaša modrost, vsaka dobra namera daje moč. Vse to odpira poti žarkom duha, nas naredi prepustne za njegovo svetlobo.

Vse v univerzumu, od človeka do galaksij, mora biti razsvetljeno z duhom, vse mora iti skozi proces očiščenja, da bi lahko doseglo stanje iluminacije.

ZAKON DIFERENCIACIJE

Vse, kar je razsvetljeno z duhom, začne dobiti določeno obliko in lastnosti. Vse, kar se razvija in gradi zavest, se mora ločiti od splošne homogene mase, da bi pridobilo svojo lastno identiteto. Da bi postali "jaz", se moramo ločiti od ostalih "jazov", toda ne na njihovo škodo.

To pomeni postati svoj. Vsakdo mora zgraditi svoj kozmos, svojo duhovno stvarnost, ki je ločena od drugih, enakovrednih kozmosov. Zakon diferenciacije omogoča, da vsa bitja postanejo svoja in živijo svojo različnost.

ZAKON ORGANIZACIJE

Ta zakon vlada tistemu, kar je diferencirano, ločeno od celotne mase. To diferencirano, kar je doseglo svojo identiteto, se povezuje v organizme. Organizem je vedno sestavljen iz različnih delov, ki pa morajo zelo dobro opravljati svojo nalogo. Brez diferenciacije ni niti organizacije. Ljudje, ki niso ločeni od mase in niso postali svoji, ne morejo sestavljati zdravega in delujočega organizma, kot je na primer država. Samo zgrajena in zrela osebnost se lahko svobodno in odgovorno povezuje z drugimi.

Zakon diferenciacije postavlja stvari in ljudi na ustrezno mesto, na katerem ni pomembno, kdo je velik in kdo majhen, kdo je močan in kdo šibek, temveč ali lahko živi svojo identiteto, s katero je lahko koristen za celoten organizem. Ta zakon ne dovoli propada najšibkejših in omejuje moč tistih najmočnejših ter tako ohranja ravnovesje. Posamezne usode povezuje v veliko skupno Usodo. Spodbuja vse, kar teži k dobremu za celoto in za posameznika. Harmonija med posamezniki je glavni cilj tega zakona.

Naravna filozofija govori o tem, da je celoten univerzum en sam organizem, ki živi in dela za dobro vseh svojih delov.

ZAKON PSIHIČNOSTI

Vse, kar obstaja, mora nekaj čutiti v svoji formalni dimenziji. Vsako živo bitje se oddaljuje od tistega, česar ne mara, in se približuje tistemu, kar je zanj prijetno. Če ne bi bilo tega, ne bi bilo niti velikega gibala življenja. Vse bi se ustavilo v enem nepretrganem stanju mirovanja, brez čutenja svoje okolice in interakcije z njo. Nagrada in kazen sta osnovni gibalni v spreminjivem svetu fenomenov.

Ta zakon deluje v dimenzijah, ki so subtilnejše od fizične, predvsem v psihični dimenziji. Lahko bi rekli, da ima vse, kar čuti, določeno obliko psihe in s tem tudi psihičnega doživljanja. V številnih filozofskih in religijskih sistemih je univerzum psihičen oz. je veliko Bitje, ki ima čustva in um. Tako mora tudi vse, kar obstaja, enkrat doseči stanje čustvovanja in mišljenja.

Čustva, ugodje in bolečino uporablja kot gibala evolucije, da bi se vsako bitje izpopolnjevalo in se tako približevalo udeležanju svojega namena, svoje usode.

To je zakon, ki omogoča, da vse izkušnje, tako individualne kakor tudi kolektivne, nikoli ne izginejo, temveč oblikujejo tisto, čemur lahko rečemo "spomin narave" na kolektivni ravni in spomin duše na individualni ravni. Usoda glede na to vsakomur določi tisto, kar mu manjka in katere izkušnje še mora pridobiti.

To je zakon, ki harmonično povezuje tisto, kar imenujemo duhovno, s tistim, kar imenujemo materialno.

ZAKON AKTIVNOSTI

V univerzumu se vse giblje, vse vibrira, vse se neprestano spreminja. Sam univerzum potuje, od neznanega kod neznanega kam – dejansko potuje iz enega stanja v drugo. Statičnost in mirovanje bi pomenila njegovo smrt.

Zakon aktivnosti preprečuje njegovo inercijo, ki vse zavira in ustavlja. Univerzum je sestavljen iz svetlobe na različnih

ravnih "zgoščenosti". Kaj bi se zgodilo, če bi svetloba mirovala? Njeno mirovanje bi pomenilo njeno smrt. Smrt svetlobe je smrt vsega, kar obstaja. Zato se v univerzumu vse giblje – od atoma do galaktičnih jat.

Gibanje in vibracija dajeta življenje. V univerzumu je vse živo, ni ene točke, kjer ne bi bilo življenja, nas učijo grški filozofi, zoroastrijski magi in indijski modreci. Življenje se kot "plimni val" širi po vesolju, pravijo Upanišade. Smrt v njem ni nič drugega kot sprememba stanja, da bi se lahko vdahnilo novo, sveže življenje.

Zakon aktivnosti vlada tistemu, kar imenujemo življenje – smrt.

ZAKON PERIODIČNOSTI

Ta zakon vlada ciklusom in spremembam. V svoji inteligentni ureditvi ima narava na poti proti svoji izpolnitvi nešteto možnosti. Zato je vsa fizična narava ciklična, to je splošni zakon. V njej se neprestano izmenjujeta dan in noč, zima in poletje, življenje in smrt. Na ta način se gradijo nove strukture in rušijo stare, izrabljene, ki ne služijo več svojemu namenu. Ta igra nasprotij je učinkovit element napredka in evolucije.

Zakon periodičnosti deluje predvsem v fizični dimenziji. Materija neprestano teži k spremembam, duh pa k stalnosti.

MIRTA – SIMBOL ODLIČNOSTI

Če se boste v teh zimskih dneh, ko je vse pusto in miruje, sprehajali kje ob sredozemskem morju, bi vaše oko lahko ozrlo lep mirtin grm.

Mirta, ta večna zapeljivka, se skozi celo leto ponaša s pokončnimi stebli, bleščečimi, usnjatimi, a občutljivimi listi, poleti pa ji dodajo dodaten čar še njeni veliki beli aromatični cvetovi.

Dodatno vrednost pa ima zaradi svoje vsestranske uporabnosti. Ljudje so jo namreč že od nekdaj uporabljali kot dodatek pri pridelavi olja in vina, njene plodove pa so uporabljali kot začimbo in v zdravilne namene.

Ta sveta rastlina, zaradi svoje zimzelene narave in vsestranske uporabnosti, že od nekdaj predstavlja nesmrtnost, čistost, odličnost in najvišjo ljubezen ter je bila eden izmed glavnih atributov boginj ljubezni. Hkrati pa naj bi njeni temnozeleni listi in črne jagode dajali mirti "mračen videz", kar je bil eden od razlogov, da so mirto povezovali tudi s smrtjo in jo še danes najdemo na marsikaterem pokopališču.

V nadaljevanju se bomo poskušali prebiti skozi protisloven simbolizem mirte in videli bomo, da je dualnost le navidezna in da se nam morda razkrije tista neopisljiva enost, ki se lahko zelo različno izraža.

ANTIKA

Rimski pesnik Publij Ovidij Naso v svoji pripovedni pesn-itvi z naslovom *Fasti* pravi, da je mirta posvečena najlepši grški boginji ljubezni in lepote, Afroditi. Mirto povezuje s samim rojstvom Afrodite. Ta je bila namreč rojena iz morske pene in da bi zakrila svojo goloto, se je pokrila z vejicami mirte in tako je mirta postala eden njenih glavnih atributov.

Boginje, povezane z mirto, so tudi rimska Venera, egipčanska Hator, babilonska Ištar in nordijska Freja. Vse te imajo skupni imenovalec, saj imajo podobno vlogo, čeprav pripadajo različnim izročilom. V grobem vse predstavljajo moč lepote in ljubezni, vsaka v svoji kulturi, zanimivo pa je, da so ljubezen in lepoto povsod povezovali z Mirto.

Ovidij v svojem drugem delu pesnitve *Ars Amatoria* pripoveduje o tem, da je moral mladi pastir izbrati najlepšo boginjo Olimpa. Izbral je Afrodito, ki je nosila venec iz mirte. Zato je mirta postala simbol lepote in odličnosti.

V antiki so z mirtinimi vencem kronali tudi duhovnike, heroje, generale in zmagovalce olimpijskih iger. Vidimo torej, da mirta krasi tiste, ki se povzdignejo iz povprečja in zasedejo posebno častivredno mesto.

V znak časti pa so mirtin venec dobili tudi prvaki ljubezenske lirike, zato je mirta postala atribut muze ljubezenske poezije Erato.

Po eni od starogrških legend je bila mirta prvotno posvečena boginji modrosti Ateni. Legenda govori o tem, da naj bi bila Mirsina, mlada spretna rokoborka, Atenina ljubljanka. V enem od svojih bojov je premagala mladeniča, ki ni prenesel poraza in jo je zato v jezi ubil. Atena, ki mladega dekleta ni mogla obuditi v življenje, ni dopustila, da bi se njena duša izgubila, zato jo je spremenila v zimzeleni mirtin grm. Atena kot boginja modrosti in pravičnega boja predstavlja boj za napredek, za modrost in vsi, ki se s tem ponašajo, se dvignejo iz povprečja ter si prislužijo nesmrtnost, torej mirtin okras.

VENERA (GR. AFRODITA) Z OGLEDALOM, TIZIANO VECELLI, 1555
NA SLIKI VIDIMO DVA AMORJA, KI VENERI POMAGATA PRI LIČENJU. EDEN JI DRŽI OGLEDALO, DRUGI PA JI PONUJA MIRTIN VENC KOT SIMBOL NJENE LEPOTE.

V znamenje spoštovanja in posebnega priznanja so mirtine vence dobili tudi vojskovodje, ki so zmagali v vojni brez nepotrebnega preliivanja krvi. Pozneje je zato mirta postala tudi simbol miroljubnosti.

V stari Grčiji je bila mirta kot simbol zmage nad smrtjo še drugače predstavljena. Legenda, ki jo navaja antični mitograf Apolodor Atenski, govori o tem, da je bil Had, gospodar podzemlja, pripravljen Dionizu vrniti mrtvo mater, ki je dotlej še ni spoznal, pod pogojem, da mu Dioniz podari eno svojih najljubših stvari. Dionizu so bili najbolj pri srcu mirta, bršljan in vinska trta. Po dolgem razmisleku se je Dioniz odločil in žrtvoval mirto. Mirta je od takrat krasila vrtove podzemnega kraljestva in postala simbol častne poti v onostranstvo ter hkrati simbol požrtvovalnosti in nesebične ljubezni.

Po enem od mitov naj bi Had mirto poklonil Perzefoni v zameno, da postane kraljica podzemlja in njegova žena.

Perzefona, hči božanske Demetre, kot mlado dekle predstavlja mlado, še nerazvito dušo, ki se mora spustiti z Olimpa v podzemlje, iz kraljestva bogov v naš čutni svet, ki ga v tem primeru predstavlja Hadovo kraljestvo. Tukaj, v Hadovem kraljestvu, je treba preseči minljivost. Tako se bo duša razvila, izpolnila svoje poslanstvo in dosegla lastno nesmrtnost.

Mirta je tako postala tudi Perzefonina sveta rastlina in mnogi so si jo razlagali kot simbol smrti, kar bi bilo glede na zgoraj opisano protislovno. Dejansko pa pomeni, da je duša človeka nesmrtna, da kakor Perzefona ciklično prehaja Iz čutnega v nadčutni svet, vse dokler ji ne uspe izstopiti iz povprečja in trajno doseči Olimp – mesto bogov, njen resnični dom.

Mirtine vejice in vence pa so polagali v grobove umrlim, v veri, da bi jim zagotovili srečo v posmrtnem življenju. Ostanki grobnic, ovenčanih z mirto, in zlati mirtini venci v grobnicah pa nam še danes razkrivajo priljubljenost tega mita v tistih časih.

ZLAT MIRTIN VENEC, NAJDEN V KRALJEVSKI GROBNICI V MAKEDONIJI (PRIBL. 340 PR. N. ŠT.)

KRŠČANSTVO

Simbolizem mirte iz antičnih časov je bil v krščanstvu najprej preganjan, saj naj bi imel bogoskrunske pomene. Pozneje, ob pojavu čaščenja device Marije, pa se je z njim znova vrnila tudi simbolika mirte, ki je odtlej ponazarjala marijino čistost, ponižnost, milino in ljubezen.

"V puščavo bom zasadil cedro, akacijo, mirto in oljko ... da bodo videli in spoznali, opazili in hkrati doumeli, da je to naredila Gospodova roka ..." Te besede naj bi po krščanskem izročilu izrekel sam Bog in ljudstvu obljubil, da jih bo vodil v miru in da bodo na njegovi poti namesto trnja rastle ciprese ter namesto kopriv zelena mirta. Ta je tako postala simbol sprave, odpuščanja in božje milosti.

Ena od arabskih legend pripoveduje o Adamu in Evi, ki jima je bog ob izgonu iz raja dovolil s seboj vzeti tri najljubše stvari. Adam naj bi vzel pest dateljnov, da bi ga spominjali na sladkosti paradiza. Eva naj bi vzela nekaj zrn pšenice, s katerimi bi spekla kruh, da bi ohranila spomin na čas izobilja. Oba skupaj pa naj bi segla po mladiki mirte, katere sladki vonj jima bo lajšal trpljenje in jima na zemlji vsaj za hip pričaral košček izgubljenega raja.

MIRTIN ZMAGOSLAVNI VENČEK

Vidimo, da je bil v različnih mitologijah uporabljen simbolizem mirte, s katerim so želeli prikazati najveličastnejšo stran človeka, izraženo v vsakdanjem življenju. Mirto si prisluži tisti, ki mu uspe izstopiti iz povprečnega preživljanja ter zaživi v skladu z lastno duhovno naravo in izpolni svojo usodo človeškega bitja. Kdor prevzame odgovornost v družbi, se bori za pravico, širi enotnost, ta je lep, je ljubezniv, je moder, je nepremagljiv.

Življenje diha in ves čas prehaja iz težav v podporo, iz bolečine v zadovoljstvo, ... Če nam bo ne glede na okoliščine uspelo ostati človeški, si bomo prislužili najvišjo in najdragocenejšo nagrado, mirtin venček. 🌿

ZDRAVILSTVO

O zdravilnih lastnostih mirte so različni avtorji pisali že od nekdaj. Njeni listi in plodovi oz. jagode se uporabljajo za izdelavo eteričnega olja, čaja, praška in kozmetičnih pripravkov. Eterično olje mirte so uporabljali že stari Egipčani za zdravljenje dihalnih poti, tovrsten zdravilni učinek tega olja pa potrjujejo tudi današnje raziskave. Uporablja se tudi pri zdravljenju kožnih bolezni, bolezni sečil ter hkrati dobro vpliva na delovanje ščitnice in reproduktivnih organov.

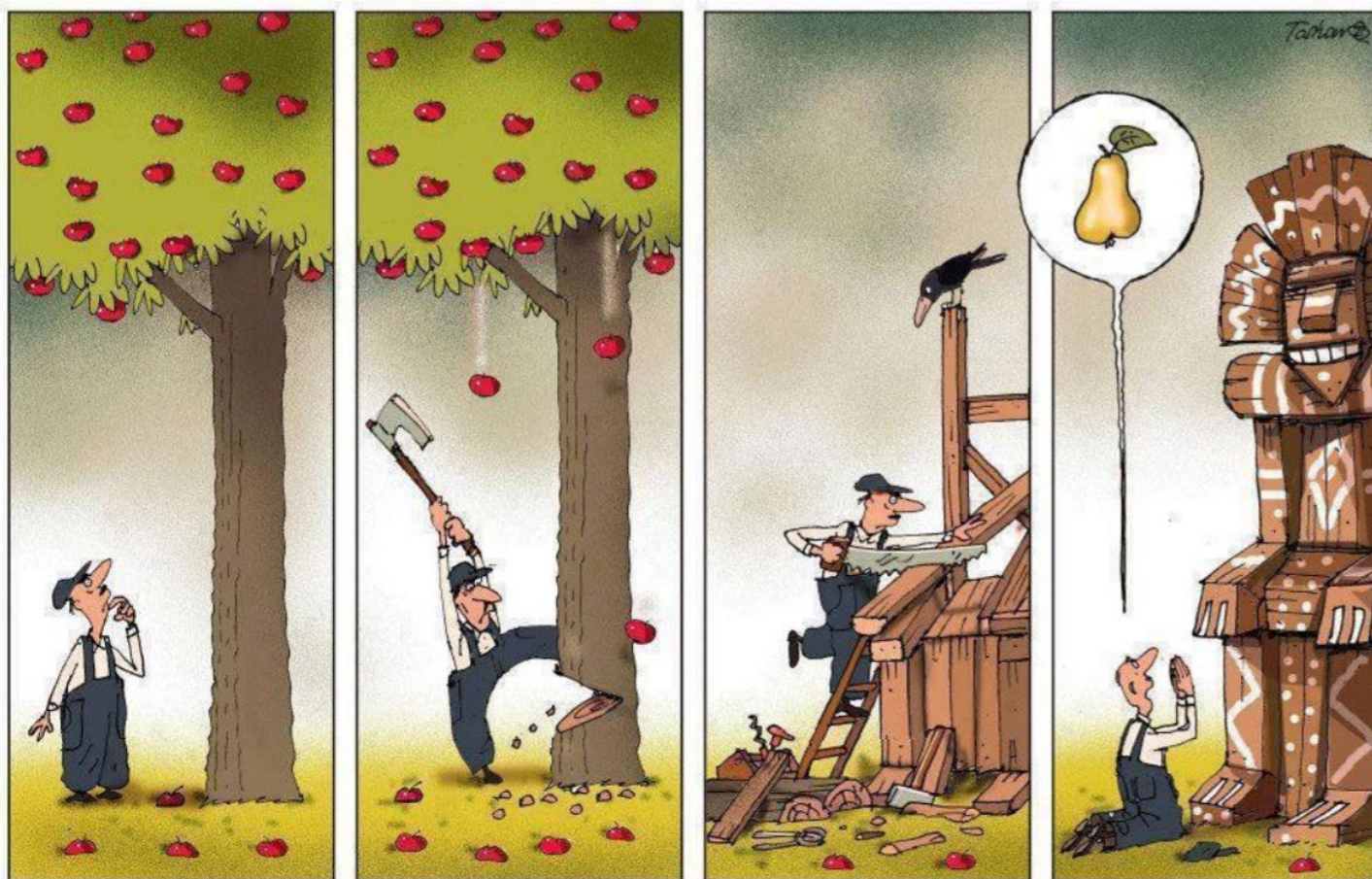
VIRI:

- Gençler Ozkan, Ayse. (2009). A Mediterranean: Myrtus communis L. (Myrtle). 159-168.
- Eichberger, C., Sigl, M. & Rühfel, H.: Trees and shrubs on classical Greek vases. — *Boccone* 21: 117-130. 2007.
- Germ T., 2002. Simbolika cvetja. Ljubljana: Mladinska knjiga
- <https://www.bodieko.si/mirta>

Pripravila: Jerica Jerič

V RAZMISLEK ...

NAPOVEDNIK DOGODKOV

Dogodki za mesec JANUAR 2018.

Dogodki potekajo v prostorih društva v Ljubljani in Mariboru ali na vnaprej razpisani drugi lokaciji.

MOČ POZITIVNEGA MIŠLJENJA

Predavanje

ČETRTEK, 11. JANUAR, OB 18:00

Nova Akropola - Tyrševa 7, Maribor

Vstop: 4 €, študenti - vstop prost!

TEČAJ PRAKTIČNE FILOZOFIJE

Ciklus predavanj

PONEDELJEK, 15. JANUAR, OB 18:00

Nova Akropola - Wolfova 8, Ljubljana

Prvo predavanje: vstop prost!

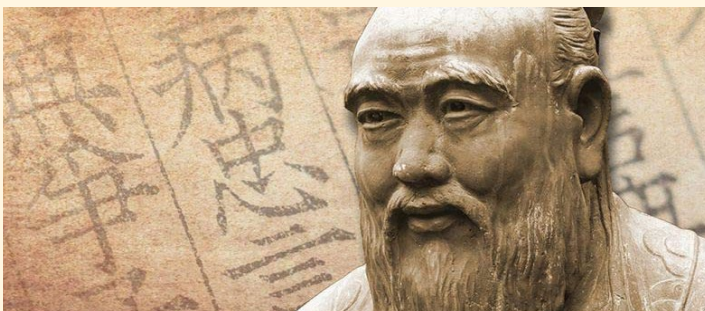
TEČAJ PRAKTIČNE FILOZOFIJE

Ciklus predavanj

ČETRTEK, 18. JANUAR, OB 18:00

Nova Akropola - Tyrševa 7, Maribor

Predstavitveno predavanje: vstop prost!

KONFUCIJ, IDEALNI DRŽAVNIK

Predavanje

ČETRTEK, 18. JANUAR, OB 18:00

Trubarjeva hiša literature - Stritarjeva 7, Ljubljana

Vstop prost!

SVET SIMBOLOV

Tečaj

PETEK, 19. JANUAR, OB 19:00

Nova Akropola - Wolfova 8, Ljubljana

Cena tečaja: 60 €

MODROST INDIJANCEV

Predavanje

TOREK, 30. JANUAR, OB 18:00

Nova Akropola - Wolfova 8, Ljubljana

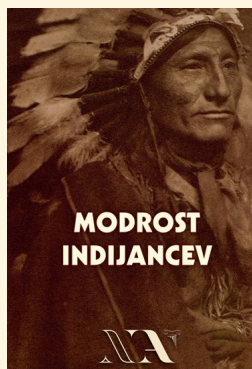
Vstop: 4 €

KNJIGE IN REPLIKE V PRODAJI

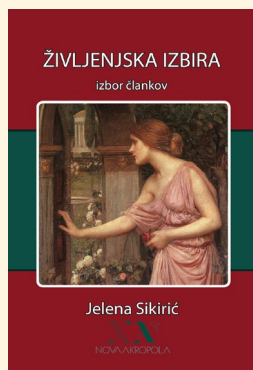
Knjige in replike lahko kupite v prostorih društva.

Lahko jih naročite tudi preko maila na info@akropola.org.

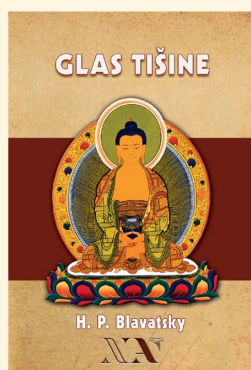
NAŠE KNJIGE

FORMAT 130 x 205 mm
64 STRANI
TRDA VEZAVA
CENA: 10 €

FORMAT 130 x 205 mm
159 STRANI
TRDA VEZAVA
CENA: 12 €

FORMAT 130 x 205 mm
102 STRANI
TRDA VEZAVA
CENA: 10 €

FORMAT 105 x 148 mm
32 STRANI
MEHKA VEZAVA
CENA: 2 €

ARHEOLOŠKE REPLIKE

Arheološke replike so kopije motivov iz različnih časovnih in kulturnih obdobj in predstavljajo kulturno dediščino človeštva. Vsak posamičen izdelek je skrbno izdelan v ateljeju Nove Akropole. Vsaka replika ima tudi simboličen pomen, zato je lahko odlično darilo.

Grčija in Rim

Egipt

Slovenija

**MISLIM, DA SE V ŽIVLJENJE NE VRNEMO.
MISLIM, DA SE ŽIVLJENJE SAMO NADALJUJE.
MISLIM, DA JE REČI "VRNILI SE BOMO V ŽIVLJENJE"
ISTO KOT POMISLITI, DA BOMO V NEKEM TRENUTKU UMRLI.
SAM NE VERJAMEM V SMRT. SMRT NE OBSTAJA.
TO JE LE PRIVID, IZMIŠLJEN, DA BI V NAS ZBUDIL STRAH.
NIČ NE UMRE. VSE SE TRANSFORMIRA. VSE SE SPREMINJA.**

JORGE ANGEL LIVRAGA

www.akropola.org